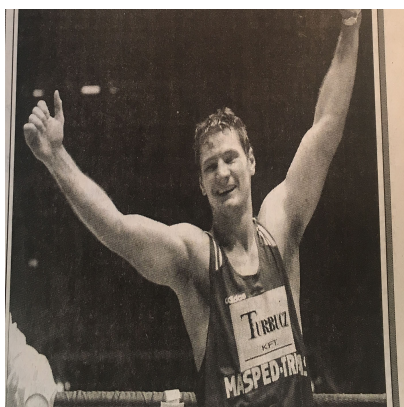

„Rögtön tudtam, a bunyót nekem találták ki”

Description

Erdei Zsolt a valaha volt legsikeresebb magyar profi ökölvívó, két súlycsoport – a félnehéz- és a cirkálósúly – világbajnoka volt, előbbi övet (WBO) kilenc éven át őrizte veretlenül, de előtte az amatőrök között is nyert világ- és Európa-bajnoki címet. Madár tízévesen kötött örök barátságot a sportággal, 1984 óta nem tud szabadulni a szorítók világától, visszavonulása óta sem, másfél éve a Magyar Ökölvívó-szakszövetség elnöke. Negyvennégy éves, három gyönyörű gyermek édesapja – de valaha a nagy bajnok is volt kis srác, valahogyan ő is elkezdett bunyózni. Most elmeséli nekünk, hogyan...

„Tízéves lehettem, amikor nevelőapám levitt a KSI edzőtermébe. Mindenáron kemény legényt akart faragni belőlem, talán azért, mert ő maga nem volt az... Tartottam a boksztól, persze, hogy tartottam, de hát tízévesen ki nem tart? Az embernek ilyen gondolatok járnak a fejében, hogy majd jól orrba vágnak, és fájni fog, meg minden. Nos hát, ahogy kell, mindjárt az első edzésen jól orrba is vágtak, és nagyon fájt, de engem nem érdekelt, azonnal magába szippantott az edzőterem varázslatos légköre. Rögtön ráéreztem, hogy ezt a sportágot nekem találták ki, komolyabban mással nem is próbálkoztam, sem azelőtt, sem azóta. Persze volt, hogy elpityeredtem egy-egy nagyobb maflás után, édesanyám féltett is, de aztán belenyugodott, hogy boksizó lesz belőlem, mert látta, mennyire imádom az ökölvívást.”

„Remek edzőim voltak a KSI-ben Szakos Józsi bácsi és Fehér Misi bácsi személyében, szerencsésnek tartom magam, hogy tőlük tanultam meg az ökölvívás minden csínját-bínját. Az első hivatalos mérkőzésemet még elveszítettem 1987-ben, de aztán elkezdtek jönni a győzelmek. Megnyertem Tatabányán a gyermeknap tornát, aztán Nyíregyházán az Aranyalma-kupát, 1988-ban egyetlen vereségem volt itthon, egy Kovács Attila nevű

honvédos sráctól, de a korosztályos bajnokságon győztem, mert a vigaszágon bejutottam a döntőbe. S attól kezdve minden évjáratban magyar bajnok lettem.”

„Az első nagy nemzetközi sikerem az 1992-es edinburghi junior Európa-bajnokság megnyerése volt, amit ma ifjúsági Eb-nek neveznék, hiszen a 17-18 éveseknek rendezték. Sorrendben az orosz Jarbekovot, a norvég Mjeldét, az olasz Munnót, majd a döntőben a német Knabét vertem, és ott álltam a dobogó tetején, hallgattam a Himnusz!”

„Aztán pár hónappal később Montrealban a junior világbajnokságon azt is megtapasztaltam, milyen keserű a vereség íze. Mindjárt az első meccsemen 12:10-re alulmaradtam az orosz Izmajlovval szemben. Szoros meccs volt, de kikaptam, van ilyen, nem lehet minden meccset megnyerni, ezt is meg kell tanulniuk a mai fiatal bonyósoknak.”

„1992-ben már látszott, van keresnivalóm nemzetközi szinten is. Leérettségiztem, és elhagytam a KSI-t, a Tájfut privát bokszklubba igazoltam, Klein Csaba lett az edzőm. Tőle annyit kaptam emberi és szakmai értelemben is, mint egyetlen más mesteremtől sem. Hihetetlen önbizalmat tudott belém csepegtetni, például előre megjósolta, hogy 1997-ben, Budapesten megnyerem a világbajnokságot – és meg is nyertem, a kubai Ariel Hernández-t vertem 8:2-re a döntőben... Aztán 1998-ban Minszkben, majd 2000-ben, Tampereben is Európa-bajnok lettem. De ez már felnőttkorom története, mint ahogy a hosszú éveken át őrzött profi világbajnoki övek is....”